

La connexió de Vlad l'Empalador amb Catalunya i l'origen de l'orde dels Dracs

Autor: Ramon Farré

Data de publicació: 02-02-2026

Publiquem el text de la comunicació de l'estudiós reusenc Ramon Farré que va presentar al 24è Simposi de la Història Censurada de Catalunya, que va tenir lloc els dies 21 i 22 de novembre de 2025 a Arenys de Munt.

En la cruïlla de la història i la llegenda, els Balcans i el Mediterrani s'entrellacen a través de figures com Vlad III l'Empalador i els complexos fils de la política medieval i de la simbologia compartida.

Il·lustració 1: Vlad Tepes, amb la mà posada a la manera de la maçoneria 'avant la lettre'.

Els Principats romanesos i l'orde del Drac

Romania acull tres principats espais històrics: Moldàvia, Valàquia i Transsilvània, territoris d'arrel llatina. Vlad III, conegut com l'Empalador o Draculea ("fill del Drac o dimoni"), era fill de Vlad II Dracul, investit membre de l'orde del Drac des de 1431 pel rei Segismon d'Hongria, futur emperador del Sacre Imperi Romanogermànic. Aquest prestigiós orde militar, o societas draconistarum, tenia com a propòsit principal la defensa de la cristiandat oriental contra l'expansió de l'Imperi Otomà.

El que és fascinant és que altres nobles europeus, incloent-hi Alfons V el Magnànim, rei de la Corona catalanoaragonesa i Nàpols, també van pertànyer a aquest orde militar, units per la lluita comuna contra l'amenaça

turca. Aquesta afiliació creava una xarxa d'aliances que unia la distància física entre els Balcans i la península Ibèrica.

Vlad va combatre els turcs aferrissadament fins a la seva mort en una escaramussa a Valàquia cap al 1476. El seu cap, tràgicament, va ser enviat a Constantinoble com a trofeu per al sultà Mehmed II. El parador exacte de la seva tomba continua sent un misteri que alimenta la llegenda, amb rumors de diversos possibles enterraments que van des de monestirs romanesos fins a teories més recents a Itàlia.

Especulacions heràldiques i folklore local

Alguns observadors han notat que l'escut de la casa Dràculea presenta elements que, curiosament, recorden la senyera catalana (les quatre barres), una coincidència visual que ha alimentat teories d'un vincle heràldic improbable però persistent, similar al d'Hongria. Si bé els historiadors atribueixen això a la casualitat —les faixes o pals són un element comú en l'heràldica europea medieval—, la idea d'una connexió visual roman en l'imaginari popular.

Il·lustració 2: Escut de Vlad Tepes.

Segles després, Bram Stoker es va inspirar parcialment en la figura històrica de Vlad III per crear el Dràcula literari, després de suposadament tenir al·lucinacions per una intoxicació alimentària. Però a Catalunya ja existia un vampir anterior: el comte Estruch, relacionat amb Llers (Alt Empordà), una zona de tradició de bruixes i potser influències càtares. Aquesta llegenda, popularitzada en l'època moderna, parla d'un noble maleït. La llegenda diu que Estruch, possiblement d'origen alemany o romanès, recordaria els strigoi de l'Europa de l'Est. Enviat pel monarca catalanoaragonès Alfons II a lluitar contra l'heretgia, va morir maleït el 1173 i es va convertir en vampir, per la qual cosa va donar origen, potser, a l'expressió popular catalana "malastrugança" (mala sort).

Muret, Hongria i els almogàvers

La història fa un salt enrere a 1213 i la Batalla de Muret, on va morir Pere el Catòlic, rei d'Aragó i comte de Barcelona, i fundador de l'orde de Sant Jordi d'Alfama. Després de la derrota, una tradició explica que molts nobles occitans van fugir cap a l'Europa Central, ¿que seria la futura Euroregió Pirineus Mediterrània? Alguns llinatges es van integrar suposadament en famílies reials hongareses i romaneses. El cognom Muret apareix a Romania, i el riu Mureș ha alimentat aquestes teories de connexió prop del poble de naixement de Vlad a Sighișoara, encara que els historiadors ho atribueixen a la casualitat lingüística.

Més tard, Pere el Gran, en casar-se amb Violant d'Hongria, va introduir simbologia hongaresa a la Corona catalanoaragonesa: dracs, l'àguila bicèfala i la doble creu, que també feia servir l'orde de Sant Jordi hongarès. La trobem al Reial Monestir de Santes Creus; es diu que sant Jordi va lluitar amb un drac allà i que a cada cop que el feria en brollava aigua, fet que justificaria la doble creu.

Els almogàvers i la Companyia Catalana d'Orient, mercenaris temuts que s'encomanaven a sant Jordi i cridaven "¡Desperta Ferro!", van deixar una empremta inesborrable als Balcans, que va arribar fins a Atenes. Allà va néixer el mite del "monstre albanès" i una certa mala fama sobre els catalans per la seva bel·licositat; aquesta connexió podria lligar amb la del dimoni de Vlad Dràculea i la por que infonia.

Il·lustració 3: Imatge generada per IA del monstre Katallani.

Alfons el Magnànim, protector de l'orde del Drac, va fer construir una capella dedicada a Sant Jordi a Poblet, un lloc de gran simbolisme reial. Els últims almogàvers van participar en les seves campanyes, poc abans que els otomans conquerissin els últims dominis catalans a Grècia. És possible que Vlad tingués ajuda d'aquesta formació militar o que

la seva herència del terror provingui, en part, d'aquesta fama.

El Misteri Napolità i altres connexions

Durant el seu captiveri otomà, Vlad III i el seu germà Radu III "cel Frumos" (el Bell) van ser educats a la cort del sultà Mehmed II, una experiència formativa clau.

Recentment, una investigació a Nàpols ha identificat una tomba amb una inscripció parcial que podria ser de Vlad Draculea. Un drac en la tomba s'hi pot veure, com en l'entrada del Reial Monestir de Poblet i al·legories a Tebes, i un text encriptat a uns quants idiomes ho confirmarien. Això porta a preguntar-se: ¿Vlad de Tebes (en referència als ducats catalans) en lloc de Tepes (l'Empalador)? Això es relaciona amb Maria Balsa, possible descendent de Vlad amb llinatge albanès, que hauria rebut ajuda dels cercles d'Alfons el Magnànim, o del fill il·legítim del Magnànim. Això també connecta amb l'esposa albanesa de Radu III, el germà de Vlad, i reforça els llaços entre la noblesa balcànica i Nàpols, que era un centre de poder de la Corona catalanoaragonesa.

Il·lustració 4: Suposada tomba de Vlad Tepes a Nàpols, Chiesa di Santa Maria la Nova (Napoli), Chiostro piccolo 29.

Cristòfor Colom era del banc italià de Sant Giorgio i els Reis Catòlics, el 23 d'abril de 1497, a la Casa Cordos de Vitòria, li van confirmar privilegis. Ferran el Catòlic seria de l'orde per herència familiar, i és un misteri si Colom ho fos. Aquestes xarxes financeres i nobiliàries de l'època eren complexes i interconnectades.

Il·lustració 5: Inscripció del 23 d'abril de 1497 de ratificació dels drets de Colom a les Amèriques per part dels Reis Catòlics.

Fins i tot el corsari Francis Drake, el cognom del qual significa "drac", se suma a aquesta fascinant xarxa de "dracs" històrics que poblen la història i la llegenda europea.

Finalment, a Catalunya la iconografia del drac torna amb força en l'obra de Gaudí. A Bellesguard (la casa de Martí l'Humà va ser el primer drac de Gaudí), a la Casa Batlló o al Park Güell, el drac hi reapareix com a símbol de poder, protecció i catalanitat, i tanca un cicle que, de manera llegendària, sembla començar als Balcans medievals i perdurar en la cultura catalana moderna.

Ramon Farré